Влада – Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 198 (1948) ♦ Четвер, 15 жовтня 1998 року ♦ Ціна договірна

ПОДАТКОВА ВЛАДА – ЗНОВУ РАДАМ

Парламентська хроніка

Ранкове та денне засідання 14 жовтня

Питання, винесені на розгляд сесії, мали, власне, економічний характер. Як відомо, за президентським указом право змінювати ставки податків, зборів та інших обов'язкових платежів передано Кабінету міністрів. Це призвело до того, що планову політику, яка регулювалася законами, було замінено постановами уряду. Результат — відома ситуація на ринку алкогольної, тютюнової продукції, пального. Комітет з питань фінансів і банківської діяльності запропонував альтернативний законопроект, за яким право встановлювати і змінювати ставки податків повертається Верховній Раді, винятково через прийняття законів з питань оподаткування, а ставки місцевих зборів — органам самоврядування. Цей законопроект і було прийнято у другому читанні (255 — «за»).

(Закінчення на 3-й стор.).

ПЕРЕД ПРІРВОЮ НЕ ШТОВХАЮТЬСЯ, А ОБЕРЕЖНО ЇЇ ОБХОДЯТЬ

Виступ Голови Верховної Ради України Олександра ТКАЧЕНКА на сесії Верховної Ради 13 жовтня 1998 року

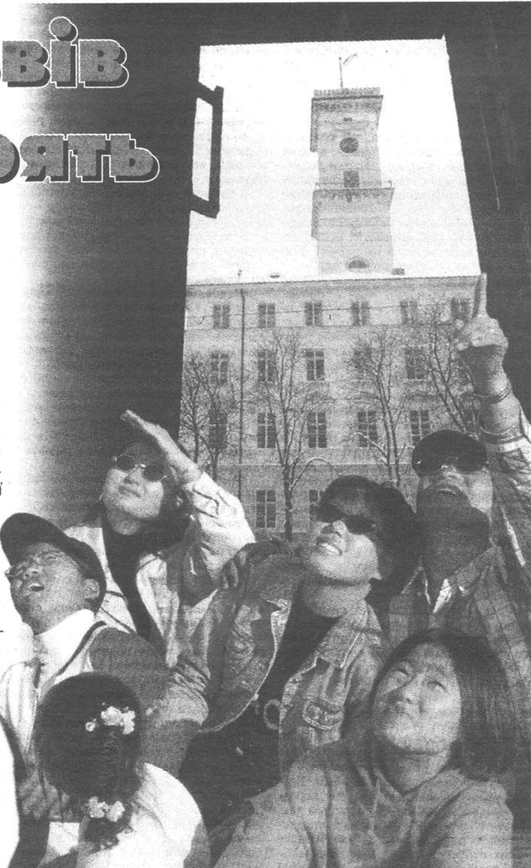
Сьогодні Верховна Рада розглядає справді доленосне питання — звіт уряду, перспективи поступу країни. І тому, приймаючи рішення, ми не маємо права на помилку. Щоб цієї помилки не допустити, краще висвітлити ситуацію, я хотів би зробити невеликий екскурс у недавнє минуле, оцінивши пройдений шлях, коли протягом 1991 — 1998 років відбулися зміни шести урядів, і сьогодні працює третій парламент.

(Закінчення на 2-й стор.).

Про Львів заговорять в Кіото

... і це буде трохи клопітно, бо у японській мові немає ієрогліфа «л». Йдеться ж про те, що через півтора місяця в Кіото, на сесії спеціального Міжурядового комітету, розглядатимуть питання про внесення Львова до списку міст світової спадщини ЮНЕСКО. Це престижно, це привабливо для іноземних інвесторів. Уже тепер ведуть переговори про відкриття у львівському палаці Бандінеллі представництва торговельно-промислової палати країн ЄС. Як ми вже повідомляли, мером Львова Василем Куйбідою внесено на розгляд Кабміну (і схвалено) Програму розвитку міста до 2002-го року. А наступної весни у Львові відбудеться саміт президентів країн Центрально-Східної Європи. Цей шанс теж варто використати. Отже, місто чепуриться. Та й без того ремонт — актуальна річ для Львова, адже деякі будівлі тут не ремонтувалися від часів Австро-Угорщини! Місто Лева нині схоже на будмайданчик. Всюди гасла «Наше місто найкраще!». Весь у риштованнях Галицький район, у Залізничному районі випробовують нові методи ремонту доріг, у Шевченківському — закордонну методику ремонту плоских дахів.

(Закінчення на 5-й стор.).

Прикордоння — зона миру і стабільності

Перший заступник Голови Верховної Ради України Адам Мартинюк зустрівся з першим заступником міністра у справах СНД Республіки Білорусь Василем Шолодоновим.

Вони обговорили комплекс питань щодо перспектив діяльності СНД та участі в цій організації України. Адам Мартинюк сказав: «Ще цього року Україна може вступити до Парламентської асамблеї СНД». Щоправда, зазначив він, це питання українськими парламентаріями сприймається неоднозначно: «ліві» виступають за зміцнення та розширення СНД й активнішу участь у ній України, а «праві» — за вступ до НАТО. Адам Мартинюк наголосив: «Депутати єдині в тому, що необхідно зміцнювати добросусідські відносини з усіма країнами, аби створити у прикордонні зону миру і стабільності».

Василь Шолодонов висловив позицію своєї країни — «розвивати СНД, виділяючи пріоритетні напрями, які влаштовують усі держави». На його думку, з питань, що їх окремі держави не підтримують, наприклад, оборонні справи чи формування прикордонних військ, вони можуть обмежуватися роллю спостерігачів...

Європа старіє, розлучається і народжує дедалі більше позашлюбних дітей

4

Хочемо, та не робимо?

Сьогодні розпочинається другий саміт держав Європейського союзу та України. Він пройде у Відні, оскільки Австрія нині головує в ЄС. Українську делегацію на переговорах очолює Президент Леонід Кучма.

Основна тема саміту — реалізація угоди про партнерство та співробітництво України і ЄС, яка набула чинності 1 березня 1998 року.

Обговорюватиметься також економічна ситуація в Україні і вплив на неї російської кризи. Крім того, плановано парафувати угоди в сфері ядерної безпеки і керованого термоядерного циклу.

(Закінчення на 4-й стор.).

Наш омбудсмен у Європі

На Мальті завершив роботу 6-й «круглий стіл» європейських омбудсменів, організований Радою Європи.

У роботі «круглого столу», який став уже традиційним, узяли участь близько 120 делегацій європейських країн. Українська делегація на чолі з Уповноваженим Верховної Ради України з прав людини Ніною Карпачовою вперше брала участь у роботі форуму.

(Закінчення на 3-й стор.).

❍ У Києво-Могилянській академії проходить книжкова виставка, присвячена дню академії.

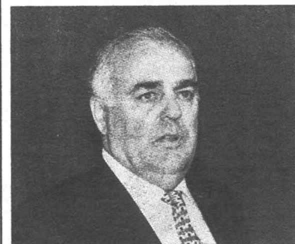
❍ Сьогодні в районі селища Пирогове (Київська обл.) буде продемонстровано унікальний сейсмологічний комплекс для розвідування родовищ газу і нафти.

❍ В Одесі внаслідок просідання грунту частково зруйновано чотириповерховий будинок.

❍ Лише 1,9 млн. тонн зерна надійшло до держрезерву від сільгоспвиробників (на 5 жовтня), що на 37% менше, ніж за аналогічний період минулого року.

P. S.

Перед прірвою не штовхаються, а обережно її обходять

Виступ Голови Верховної Ради України Олександра ТКАЧЕНКА

на сесії Верховної Ради 13 жовтня 1998 року

(Початок на 1-й стор.).

Перебіг дискусії у сесійному залі навколо звіту уряду змушує мене нагадати деякі сторінки нашої історії останніх років. Подивіться разом зі мною, скільки урядів було і як вони чергувалися за роками.

Отже, по черзі: квітень 1991 — жовтень 1992 року —уряд В. Фокіна; жовтень 1992 — вересень 1993 — уряд Л. Кучми; вересень 1993 — червень 1994 — виконувач обов'язків Прем'єр-міністра Ю. Звягільський; червень 1994 — квітень 1995 — уряд В. Масола; червень 1995 — травень 1996 — уряд Є. Марчука; травень 1996 — липень 1997 — уряд П. Лазаренка; липень 1997 — по цей час — уряд В. Пустовойтенка.

Тут усе майже, як у Гоголя: рідко хто з прем'єр-міністрів долітає до кінця року.

1992 рік. «Тиха» економічна війна з Росією. Одна з областей відмовляється постачати цукор та інші харчові продукти до Красноярського краю. Красноярці у відповідь відмовляються приймати від України відпрацьовані елементи ядерних реакторів. Руйнується єдина валютна зона і з'являються митниці. Внаслідок цього гальмуються розрахунки за поставками, посилюється криза платежів.

1993 рік. Рекордна гіперінфляція. 10155 відсотків протягом року. Хоча, безперечно, основи для такого потворного явища закладалися раніше. Леонід Кучма, доповідаючи 18 листопада 1992 року про антикризові заходи уряду, так і говорив: «Я точно знаю: країну ми розвалили».

У доповіді на сесії Верховної Ради 20 січня 1993 року він сказав: «Маючи за спиною рік настільки святковий, наскільки й злиденний, ми змушені починати фактично з нуля і принципово нової постановки питань. Ми зайшли в глухий кут, тепер повернемося назад і лише після цього підемо далі.» І тепер я переконаний, що Леонід Данилович поставив діагноз тоді абсолютно точно.

1994 рік. Уряд Ю. Звягільського дорогою ціною збив дев'ятий вал гіперінфляції. Дорогою, бо на кінець того року валовий суспільний продукт становив лише 58%, національний доход — 45%, продуктивність праці — 65% від рівня 1991 року. Проте завойований з такою кров'ю плацдарм було втрачено ще до кінця року.

Починаючи з вересня, щойно було проголошено новий курс, пожвавилися інфляційні очікування. Ціни спочатку поповзли, а потім різко злетіли вгору. Протягом останнього кварталу року ціна споживчого кошика підскочила в 3,5 разу.

1995 рік. Незмінний віце-прем'єр кількох урядів з питань економічної реформ В. Пинзеник на початку року говорив, що ціни вже знижуються. Але не міг навести приклади товарів, котрих це стосується. Протягом року триває скорочення виробництва, щоправда, втричі повільніше, ніж у попередньому році. Низька ефективність виробництва заблокувала купівельну спроможність всього населення. Звідси і провал задумів щодо структурної перебудови економіки в цілому.

1995 — 1996 роки. Є. Марчук був упевнений, що вже з'явилося світло в кінці тунелю. У грудні 1995 року Прем'єр казав: «Абсолютно точно знаю — ми подолаємо кризу. Це знають усі, хто вивчив досвід країн Східної Європи і країн СНД... Якщо інфляція за рік досягне 30% — це ознака оздоровлення української економіки. Якщо падає хоча б до 25%, а тим більше до 20% —істотно пожвавлюється економіка в цілому. Цю закономірність усі повторили. Якщо тепер не зірвемося під тиском політичної кон'юнктури, то приборкаємо інфляцію і стане оживати економіка». Не відбулося.

1996 — 1997 роки. Уряд П. Лазаренка налаштований на заохочення вітчизняного товаровиробника, державну підтримку виробництва в агропромисловому комплексі, збільшення експорту. У програмі уряду йдеться про масштабне використання науково-технічного потенціалу, створення умов для залучення вітчизняних і закордонних інвесторів. Але започатковані раніше процеси розвиваються зовсім в іншому напрямі. Якщо в 1994 році збитково працювало кожне дев'яте підприємство, то вже в 1996-му — кожне третє. Низька забезпеченість села фінансовими і матеріально-технічними ресурсами призвела до чергової невдачі в сільському господарстві. Валовий збір зернових досяг лише 25 мільйонів тонн. Надбанням історії стали ті часи, коли Україна збирала по тонні хліба на душу, тобто 52 — 53 мільйони. Посилилася політична активність населення. В цей час більш як 15 мільйонів людей брали участь у різних акціях протесту.

1997 — 1998 роки. Нарешті, останній удар і останній на сьогодні уряд В. Пустовойтенка. Яка спадщина йому дісталася і яких заходів уживає уряд — усе це видно після сьогоднішньої розмови в цьому залі, протягом усього сесійного періоду.

Таким чином, уряди змінюються, а живе населення країни гірше й гірше. Тому, даючи оцінку діяльності уряду В. Пустовойтенка, скористаймося старим і надійним правилом: щоб справді пізнати процес, слід охопити і вивчити всі його сторони і зв'язки. Нам слід побачити ситуацію в її розвитку і саморусі. Нам необхідно використати всю раніше набуту практику для точної і всебічної оцінки.

Нарешті, не будемо забувати, що абстрактних істин не буває.

Істина завжди чітка і конкретна.

Призабутий нині класик сказав колись: «У нас надто багато бажаючих перебудовувати на всілякий лад, і від цих перебудов виходить таке нещастя, що я більшого нещастя у своєму житті не знав». Хіба не зрозуміло, що кожний новий уряд — це чергова перебудова і чергове нещастя? Про те, що маємо серйозні прорахунки в економічній і соціальній політиці, сьогодні вже багато сказано. І на будь-які нові десять недоліків, які кожен з вас може нині, безперечно, назвати, я можу назвати, як і кожен з вас, ще десятки додатково. Але не в тому річ, що відставкою уряду і швидкою реорганізацією можна сьогодні все поліпшити. Річ у тому, що тривалий процес соціально-економічних перетворень потрібно переварити, щоб отримати новий рівень культури економічного мислення, щоб зрозуміти, що і як потрібно робити далі.

Не будемо забувати, що в полі ще 80% не зібрано кукурудзи на зерно, 46% — овочів, майже 30% —картоплі, 14% — льону-довгунця, більш як половину цукрових буряків — тоді як цукрових буряків на одну третину посіяно менше. Ми вже використовуємо грудневий газ. І так далі. Хто буде над усім цим працювати за зміни уряду?

Це не виправдання дій уряду. Як і всіх, хто нині урядує. В Кабінеті міністрів є люди, яким не допоможуть розібратися у справі ні рік, ні навіть три роки. Ви добре знаєте, про кого йдеться.

Отже, давайте допоможемо урядові звільнитися від баласту, порадимо Президентові щодо нових призначень, у тому числі з депутатського середовища. І підемо далі, наслідуючи хліборобів, які завжди чітко відрізняли культурну рослину від бур'янів, а зерно від полови.

А тепер, після цього екскурсу, дозвольте зупинитися конкретніше на питанні, яке ми розглядаємо.

Попри різні погляди і політичні симпатії, в усіх нас єдина мета — стримати обвал в економіці, забезпечити поліпшення життя українського народу. Саме для цього виборці довірили нам свої повноваження, наділили великою відповідальністю за майбутнє держави.

Сьогодні ми розглянули звіт уряду. Наведені показники стану економіки за 9 місяців навряд чи додали кому-небудь оптимізму. Ті ознаки стабілізації у промисловості, у сільському господарстві, що висвітилися у липні-серпні, виявилися надто слабенькими. Легкий вересневий фінансовий поштовх перетворив плюси надій на мінуси втрат, які тактовно назвали сьогодні у цьому залі уповільненим спадом розвитку економіки. Зусилля виконавчих структур поки що не втримали позитивні здобутки. Незважаючи на окремий позитив, про який говорили в деяких виступах, підсумки 9 місяців коротко прокоментую так. Це не стільки результати, як наслідки діяльності організаторів економіки. Різниця між цими термінами, безперечно, всім зрозуміла. Адже життя для людей не поліпшується. На жаль, зросли всі негативні показники. До позитиву можна віднести лише те, що різкий обвал, який охопив економіку Росії, у нас проявився менше. Ціни на продукцію, товари і послуги підскочили не так високо, як у наших сусідів. Не настільки знецінілася наша гривня.

Коротко кажучи, втіхи — як у відомій приказці про більше зло у сусіда.

Не хочу цим огульно оцінювати зусилля виконавчої влади, та й нас, депутатів, адже результати народ справедливо ототожнює з діяльністю усіх гілок влади без винятку.

Розумію, що великий механізм управління 50-мільйонною державою зупинити і переналадити складно, і, безперечно, це не кожному під силу. Бачу, що в уряду В. Пустовойтенка, який працює з липня 1997 року, ряд керівників істотно додали державного управлінського досвіду, щиро прагнуть повести справи на краще. Проте знаю, що часта зміна таких людей приведе до втрати цього досвіду, а отже — і дорогоцінного часу.

Нині ситуація в економіці настільки критична, що безповоротно втратою може стати кожна згаяна хвилина. Закон природи простий: перед прірвою не штовхаються, а в злагоді і згоді обережно і дружно її обходять. Саме така в нас з вами історична доля: разом з 50-мільйонним народом, що довірив нам стати його провідниками, обминути економічну прірву. Не хочу, щоб сказане хтось зрозумів як канікули на вимогливість до уряду чи безпринципність Голови Верховної Ради.

Ні, це зовсім не так. Уряду потрібно відверто говорити про всі його недоліки. Упущення цього уряду, як і кількох попередніх, полягає в тому, що він так і не розробив реальної, підкреслюю, реальної програми подолання кризи. І при цьому економіка держави пливе не на широкому надійно керованому плоту, складеному з вітчизняних можливостей, а тримається на воді, як діряве корито, яке Бог знає куди здувають чужі вітри.

Тепер ситуація стає якоюсь мірою обнадійливою. Група фахівців активно долучилися до підготовки Національної програми відродження України. Сподіваюся, що недалеко той день, коли почнемо її розглядати у стінах парламенту.

Я далекий і від думки, що всі члени уряду працюють однаково кваліфіковано і самовіддано. А належної персональної вимогливості і у Прем'єр-міністра, і у віце-прем'єрів, безперечно, не вистачає. І це всім зрозуміло.

Далі хотів би привернути вашу увагу ще до кількох питань.

Перше. Питання ефективності монетарної політики. Сьогодні дедалі більше вчених і фахівців вважають, що загострення фінансової кризи свідчить про те, що монетарні підходи, здійснювані протягом останніх років, по суті, заганяють інфляцію дедалі глибше. Вони можуть підтримуватися лише шляхом зростання зовнішньої та внутрішньої заборгованості держави, поглиблення кризи неплатежів, масштабної бартеризації та накопичення величезної заборгованості в заробітній платі, пенсіях та інших соціальних виплатах.

Тому, думаю, надалі потрібно відпрацьовувати механізм дійового державного економічного регулювання, який буде спроможний забезпечити необхідну еквівалентність у ринкових відносинах і надійно захистити суб'єкти економічних відносин від різних проявів дискримінації.

Глибоко переконаний, що саме уряд має створити належні умови для того, щоб фінансово-кредитні потоки почали спрямовуватись у матеріальне виробництво, щоб інвестиції йшли на забезпечення реального сектора економіки новітніми технологіями. Державне регулювання має створити умови посилення «прозорості» ринків, а також зупинити небезпечні процеси розшарування населення та падіння життєвого рівня переважної більшості громадян України.

Друге. Відродження власного виробництва та захист свого товаровиробника.

У пошуках можливостей наповнення бюджету в нас надто захоплюються адміністративним процесом там, де перевагу слід віддавати розширенню самого виробництва, збільшенню його обсягів, навіть для внутрішнього ринку. Саме так розширюватиметься база оподаткування та суми надходжень грошей. Це проста істина і всім зрозуміла. Величезні гроші заробляють у нас в Україні сьогодні спритні іноземні та вітчизняні підприємці. Широковідома фірма «Макдональдс», яка почала працювати в Україні. Це в принципі, здавалося б, непогано. Але вона фрахтує 15 двадцятитонних трайлерів і завозить в Україну з Європи для своїх підприємств громадського харчування картоплю, борошно, яловичину, овочі за цінами, що значно перевищують наші. Тобто на наших покупцях у ресторанах «Макдональдс» добре заробляють чужі фермери.

Далі. Всі провідні пивоб'єднання і пивзаводи України для потреб свого виробництва закуповують у німецьких, польських та інших постачальників солод, хміль, пляшки, етикетки. А де наші товаровиробники?

Або ще таке. На колишній республіканській базі «Взуття» створено спільне підприємство «Наталка», яке на давальницьких засадах вивозить в Італію з України мокросолоні шкіри, а натомість завозить на вітчизняний ринок взуття курського об'єднання (Росія), що має виробничу марку «Олік», Італія.

І такі приклади можу наводити і я, і кожен у цьому залі.

Разом подумаймо, чи не варто нам призупинити дію закону «Про підприємство», який прийняли в період мітингової ейфорії і завдяки якому діяльність державних підприємств з мільярдними фондами було віддано «на відкуп» новим власникам, котрі не змогли належно організувати виробництво на цих величезних підприємствах. У цьому варто підвищити роль і відповідальність Міністерства економіки та галузевих міністерств. Так робилося і робиться в період кризи в усіх розвинутих країнах, на які ми дуже часто полюбляємо останнім часом посилатися.

У зв'язку з цим я звертаюся до Прем'єр-міністра, лідерів фракцій дати нарешті «зелену вулицю» законові «Про Кабінет міністрів». Час уже чітко визначити законодавчо його функції, регламентувати права, обов'язки і відповідальність.

Наше завдання — надати уряду всі належні повноваження для ефективного управління економікою. Тоді можна буде і спитати з нього за наслідки діяльності.

Не буде новиною сказати, що досить великий організаційний потенціал є в регіонах. Проте на сьогодні державні адміністрації і місцеві ради практично не займаються економікою. Тому слід невідкладно посилити вимогливість до керівників за стан економіки на місцях. А для цього час покласти край суперечкам у столиці про розподіл влади і дати, зрештою, путівку в життя законові «Про державні адміністрації».

На моє переконання, це саме ті центральні позиції, що потребують максимуму зусиль кожного депутата і Верховної Ради загалом.

Нинішня постановка питання про уряд начебто і логічна, бо видається як виконання передвиборчих засад, гасел і обіцянок. Але послідовна тільки з точки зору передвиборної політичної боротьби. А ми з вами — діючий парламент і маємо виважувати наслідки кожного рішення, яке приймається в цих стінах.

Поміркуймо. Фактично десять місяців ми тільки розглядаємо і лупцюємо уряд, у якого навіть немає програми. Уряд є за що критикувати, і навіть дуже суворо. Але він діє в межах законодавчого поля, яке створили попередні парламенти. Та вже і ми з вами. Тому уряд поводиться, як не навчена пожежна команда на пожежі. А ми з вами замість того, щоб разом гасити пожежу, починаємо пропонувати: «Уряд — у відставку».

Перед виборами ми з вами багато людям наобіцяли. Навіть дуже багато. Але замість виконання обіцянок знову заводимо політичні баталії і знову нібито в ім'я інтересів всього народу. Та скажімо, поклавши руку на серце, — в ім'я людей чи в ім'я політичних інтересів, маючи на приціці президентські вибори? Чи є у Верховній Раді така більшість, яка сьогодні показала б народові програму виходу з кризи? Таку програму, яка була б реальною, якій люди повірили б? І чи готові ці політичні сили представити такий уряд, який відразу без розкачування взявся б її виконувати, а ці політичні сили гарантували б власну відповідальність за його діяльність, за долю всього народу?

Кажу про це, бо саме ми з вами — єдина законодавча влада в Україні, саме ми повинні втілювати волю народу. І саме тому повинні діяти виважено, мудро і, безперечно, відповідально.

Ось чому маємо дати урядові наказ, що він повинен робити, встановити строки, допомогти найневідкладнішими законами. І тільки тоді спитати з нього з усією суворістю. Тоді, я вважаю, ми справді вчинимо як влада, яку обрав народ. Тільки тоді ми виправдаємо сподівання наших виборців.

Повторюю, всі зміни попередніх урядів тільки посилювали нестатки і біди наших людей. Уряди змінювались, а жили і живемо дедалі гірше.

Урядовці повинні мати час для того, щоб не тільки побачити факти, а й пізнати логіку процесу, навчитися ним керувати.

Логічно нині допомогти урядові закінчити розробку своєї програми дій. Очиститися від тих, хто вочевидь не забезпечує справу, порадити Президентові гідні кандидатури, визначити завдання і строки їх виконання за етапами.

Якщо і після цього ситуація не зміниться на краще, то Верховна Рада завжди зможе повернутися до розгляду питання і вчинити з урядом відповідно до Конституції.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Парламентська хроніка

Податкова влада — знову радам

(Початок на 1-й стор.).

У другому читанні депутати також розглянули законопроект про внесення змін і доповнень до Закону про ставки акцизного збору і ввізного мита стосовно телевізорів. За ним ставку ввізного мита на імпортну телеапаратуру пропонувалося збільшити до 30 відсотків, а вітчизняним виробникам кольорових телевізорів з потужністю виробництва не менше однієї тисячі одиниць на місяць надати пільги у звільненні від обкладання акцизним збором до 2001 року. Однак в обговоренні не дійшли одностайної думки: деякі депутати пропонували, щоб вітчизняні заводи використовували не менш як 30—40 відсотків власних комплектуючих, а представники Мінпромполітики вважали це нереальним. Тому це питання перенесено на повторне читання.

Під час розгляду проекту закону про ставки акцизного збору і ввізного мита на бензин заступник міністра економіки Михайло Чечетов переконував: уряд прогнозував, що підвищення ставок за президентським указом не призведе до збільшення інфляції, а ціни на бензин зростуть лише на 5—10 копійок. Перекреслила план фінансова криза: з 20 серпня по 10 вересня ціни на бензин зросли на 25—30 відсотків, а після введення обмежень на підвищення цін дешеве пальне взагалі зникло з автозаправних станцій. Після відміни тимчасової заборони на зростання цін станом на 12 жовтня дизпальне коштувало 0,62—1,08 гривні за літр, бензин А-76 — 0,73—1,15, А-95 — 1,10—1,70. І мало втішило завіряння М. Чечетова, мовляв, ціни підскочили за рахунок торговельних надбавок, які значно перевищують девальвацію гривні. Комітет з питань паливно-енергетичного комплексу, ядерної політики та ядерної безпеки запропонував значно спростити систему акцизних зборів, ввівши лише дві ставки: одну — в розмірі 8 екю на всі бензинові (моторні та інші марки), другу — 6 екю за тонну на важкі дистиляти. Якщо торгівля здійснюється високооктановими марками бензину, додатково слід придбати особливий торговельний патент. Це, на думку членів комітету, дозволить підвищити конкурентоспромож-ність нафтопродуктів вітчизняного виробництва, збільшити завантаженість нафтопереробних заводів та обсяг надходжень до бюджету. «По кому вдарило збільшення акцизів? Передусім по власному виробництву», — стверджував депутат В'ячеслав Сокерчак. Він запропонував альтернативний законопроект: установити ставки на бензин А-76 — 10 екю, дизпальне — 6 екю, бензин А-92, А-95, А-98 — 40 екю за тонну.

У більшості виступах депутати зійшлися на тому, що необхідно негайно завершити осінньо-польові роботи, завантажити вітчизняні нафтопереробні заводи і зменшити акцизні ставки на бензин. 278 голосами вони підтримали в першому читанні проект.

Перший заступник міністра фінансів С. Макацарія доповів про проект закону про ліміт державних грошових зобов'язань за іноземними позиками і кредитами та надання державних зовнішніх гарантій на повернення іноземних позик і кредитів на 1998 рік. Однак депутати відхилили цей законопроект.

Юліана ШЕВЧУК.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Не карт-бланш, а останній шанс

Вечірнє засідання 13 жовтня

В обговоренні звіту уряду взяли участь 25 народних депутатів. Прем'єра підтримували однопартійці — члени фракції НДП. Їхня позиція зводилася до того, що відставка уряду нині недоцільна, краще зберегти його, поповнивши «свіжими силами». А відтак оновлений уряд має чітко визначити головні пріоритети, від збанкрутілого методу проб і помилок перейти до виваженої політики захисту життєвих інтересів держави. При цьому необхідно звільнитися від згубного диктату ззовні. Були заклики поділити відповідальність за системну соціальну та фінансово-економічну кризу з попередніми урядами, Нацбанком, а також... з Верховною Радою (!?). Раз по раз чулися твердження, що відставка уряду недоцільна ще й тому, що не буде кому розробляти проект державного бюджету.

У виступах декотрих депутатів, які обстоювали недоторканність уряду, в різних варіантах лунала боязко-запопадлива пересторога: слід уникати «різких рухів» ще й тому, щоб не відлякати зарубіжних інвесторів та не розчарувати зарубіжних «доброзичливців». Ох, уже цей наш синдром меншовартості: а що подумає про нас «закордон»...

До речі, гідну відповідь на ту пересторогу дав у виступі депутат від «Громади» М. Павловський. Він аргументовано довів: радикальна зміна курсу реформ, запровадження жорсткого протекціонізму національному виробникові як засобу відбиття агресії зарубіжних товарів на внутрішньому ринку — ось ті негайні заходи, вдавшися до яких, уряд здатний оздоровити нашу конаючу економіку. Висновки щодо нагальної потреби зміни курсу реформ як єдино можливого нині заходу для України, яка в результаті недолугих дій уряду опинилась у стані економічного колапсу і на межі втрати національного суверенітету, робили також представники лівого крила парламенту. Їх вимоги звучали однозначно: уряд, який не має чітко визначеної стратегії, не має відповіді на доленосні питання —чому так сталося і що робити для порятунку держави, не повинен надалі утримувати кермо влади.

Колишній член нинішнього уряду, народний депутат від СелПУ Віктор Суслов у виступі дещо підняв завісу над деякими таємницями «українського двору». Зокрема, зауважив депутат, уряд не зважив на вчасні застереження щодо негативних наслідків окремих заходів. Що фінансово-економічна криза почалася рік тому, а витоки її — бездумний розпродаж валютного резерву держави.

У підсумковому слові Валерій Пустовойтенко постарався переконати парламент, що уряд знає шляхи виходу з кризи, вживає для цього належних заходів і в разі довіри гарантує доведення розпочатої справи до успішного завершення.

Потому виступив Голова Верховної Ради Олександр Ткаченко. З усього контексту сказаного недвозначно випливало: кожний новий уряд — нова перебудова і нові нещастя для народу. Сім років незалежності довели це неспростовно, тож не варто ще раз випробовувати долю виявом недовіри нинішньому урядові. «Ми не маємо права на помилку», — зауважив на завершення Олександр Ткаченко.

Долю уряду мало вирішити голосування. На розгляд сесії було винесено вісім проектів постанов. Жоден з них —ані на фактичну підтримку уряду, ані з вимогою відставки — не набрав потрібної більшості голосів. Звідси формула: «звіт уряду взяти до відома».

З приводу бурхливого дійства упродовж цього дня і його передбачуваного завершення можна було б сказати коротко: погомоніли... Однак правильніший, напевне, буде висновок: вердикт сесії (взяти звіт уряду до відома) — аж ніяк не індульгенція і не карт-бланш на вільне життя для уряду на невизначений час. Ні, це надання йому останнього шансу довести свою спроможність керувати державою грамотно, маючи найближчим завданням подолання фінансово-економічної кризи. Не впорається — тоді вже, як мовиться, — геть.

Іван ДМИТРЕНКО.

У номер

Можливість, якою потрібно скористатися

Учора заступник Голови Верховної Ради Віктор Медведчук зустрівся з Надзвичайним і Повноважним Послом Французької Республіки Паскалем Фієскі.

З огляду на те, що напередодні зустрічі з послом відбулося бурхливе обговорення діяльності уряду, левову частину розмови було присвячено внутрішній економічній ситуації в Україні, а також планам Верховної Ради на найближчий час.

Віктор Медведчук під час розмови наголосив, що загрозу політичної кризи в Україні було відведено, оскільки парламент 13 жовтня не підтримав резолюцію недовіри Кабінету міністрів. За його словами, період невизначеності для уряду минув. Зусилля урядовців мають спрямовуватися на подолання фінансово-економічної кризи. В. Медведчук зазначив, що найближчим часом, відповідно до вимог Конституції, Верховна Рада розгляне програму Кабінету міністрів.

За кілька днів до Верховної Ради буде передано і доопрацьований проект бюджету на 1999 рік. Також, за словами Віктора Медведчука, у Верховній Раді є кілька альтернативних проектів закону про вибори Президента.

Віктор Медведчук повідомив, що завершилося формування міжпарламентської групи українсько-французької дружби. Він запропонував започатковувати ці відносини на рівні окремих комітетів і фракцій обох парламентів. Паскаль Фієскі сказав, що наступного тижня буде у Франції і матиме нагоду зустрітися з депутатами Національної асамблеї, тож передасть ці побажання. Посол зазначив, що після візиту до України Президента Французької Республіки Жака Ширака інтерес усіх гілок влади до нашої держави збільшився. Посол упевнений: цим шансом необхідно скористатися й надалі зміцнювати україно-французькі відносини.

Київ «строить и жить помогает»

Кабмін затвердив правила надання довгострокових кредитів будівельникам індивідуального житла на селі, повідомляє «Інтерфакс-Україна».

Правила визначають умови й порядок надання фондами підтримки індивідуального житлового будівництва на селі пільгових довгострокових (до 20 років) кредитів із внесенням за їх використання плати в розмірі 3% від зафіксованих у кредитній угоді річних сум, які мають виплачуватися під час погашення кредиту.

Право на отримання кредиту мають громадяни України, які працюють в сільському господарстві, на переробних і допоміжних підприємствах АПК, незалежно від форм власності. Це саме право отримають працівники соціальної сфери та органів місцевого самоврядування на селі.

Суму кредиту визначатиме фонд з урахуванням платоспроможності позичальника. Вона не може перевищувати кошторисної вартості індивідуального будинку загальною площею не більш як 125 квадратних метрів і дворових підсобних приміщень. Граничний розмір кредиту — 50000 грн.

Підписи і легітимність

Як повідомив народний депутат України Олександр Єльяшкевич, у Херсоні утворено і діють ініціативні групи зі збирання підписів за проведення всеукраїнського референдуму про довіру Президентові та дострокові вибори глави держави. Документи на реєстрацію ініціативної групи надіслано у Центрвиборчком.

Водночас прес-служба Соцпартії повідомляє, що в 17 областях України і в Києві створено 32 ініціативні групи для збирання підписів за проведення референдуму про дострокове припинення повноважень Президента Леоніда Кучми. У зборах зі створення ініціативних груп взяли участь понад 8 тисяч чоловік. А в ініціативних групах залучено близько 1700 осіб. За інформацією прес-служби Соцпартії, у більшості регіонів влада перешкоджає проведенню зборів громадян для утворення ініціативних груп.

Прокоментувати ситуацію з утворенням і реєстрацією ініціативних груп зі збирання підписів за проведення всеукраїнського референдуму про дострокове припинення повноважень Президента України Леоніда Кучми ми попросили члена Центрвиборчкому Віктора Алсуф'єва. Ось що він повідомив:

— Центральна виборча комісія за Законом "Про всеукраїнський та місцеві референдуми" реєструє ініціативні групи за поданням голів районних, міських (міст республіканського та обласного підпорядкування) рад народних депутатів, на території яких проведено збори громадян, які обрали ініціативну групу. Досі ЦВК не розглядала таких подань ані з Херсона, ані з 17 областей та Києва. Ми не зареєстрували поки що жодної ініціативної групи.

Утім, ще влітку надійшли документи на реєстрацію таких груп у Миколаєві та Києві. Однак документи потребували доопрацювання. І розгляд їх було відкладено. Поки що документи у ЦВК не повернули.

На наше запитання про те, якого саме доопрацювання потребували документи з Миколаєва та Києва, Віктор Володимирович не зміг дати відповідь.

Тож може статися так, що не зареєстровані ініціативні групи, скільки підписів вони не зібрали б, можуть бути визнані нелегітимними. І їхня праця вилетить у трубу. Що ж, підписи — не каміння.

Вікторія СВІТЛАНОВА.

Наш омбудсмен у Європі

(Початок на 1-й стор.).

Особливу увагу на зустрічі було приділено питанням захисту прав біженців, шукачів притулку, осіб, позбавлених волі, а також координації зусиль інституцій омбудсменів на теренах Європи.

Із зацікавленістю було сприйнято учасниками «круглого столу» доповідь українського омбудсмена про захист прав людини в країнах молодої демократії.

Ніна Карпачова провела двосторонні переговори з делегаціями Австрії, Нідерландів, Фінляндії, Росії, Угорщини, Іспанії.

Визнанням зростаючого авторитету українського Уповноваженого з прав людини стало його прийняття до Європейського Інституту омбудсменів.

Учасники підтримали ініціативу українського омбудсмена провести спільне засідання Парламентської Асамблеї Ради Європи та європейських омбудсменів з метою координації зусиль парламентів країн-членів та національних омбудсменів із захисту прав людини.

Прес-служба Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Хроніка. Факти. Події

● *Нью-Йорк*

Спробуймо ще раз

Рада Безпеки ООН розглянула доповіді комісії ООН із роззброєння Іраку і Міжнародного агентства з атомної енергії. Вона знову закликала Ірак повною мірою поновити співробітництво. Огляди діяльності двох міжнародних установ, котрі контролюють процес ліквідації іракської зброї, так само, як і засобів її доставки, відбуваються щопівроку. Нинішній був ускладнений тим, що на початку серпня Багдад припинив відносини з ЮНСКОМ і МАГАТЕ, заявивши, що вони навмисне перекручують факти і звинувачують Ірак у приховуванні заборонених озброєнь.

● *Вашингтон*

А хто дасть кредит МВФ?

Керівництво республіканської опозиції в конгресі США досягло принципової домовленості з адміністрацією Білла Клінтона про умови надання додаткових асигнувань у розмірі 18 мільярдів доларів для поповнення резервів Міжнародного валютного фонду. Подробиці угоди стануть відомі найближчим часом, коли конгрес схвалить загальний законопроект на фінансування урядових відомств, проте вже тепер ясно, що гроші МВФ отримає.

● *Лондон*

Меценатів — нейтралізувати!

Британський уряд затвердив проект реформи фінансування політичних партій та виборчих кампаній. Міністр внутрішніх справ країни Джек Стро пообіцяв домогтися вжиття парламентом жорстких обмежень у цій сфері ще до наступних загальних виборів, призначених на 2002 рік. Сенс пропозицій — нейтралізувати вплив багатих меценатів, які роблять щедрі пожертвування до партійних бюджетів.

● *Белфаст*

Летіти з одним крилом...

Заступник лідера католицької партії Шинн фейн Мартін Макгиннесс заявив, що військове крило його партії —Ірландська республіканська армія — готове піти на складання зброї. Підтвердивши принципову згоду ІРА роззброїтися, він не назвав конкретні терміни роззброєння.

● *Тегеран*

Слід бути жорсткішими

Світовій спільноті слід зайняти жорсткішу позицію щодо афганського руху «Талібан». Про це заявив заступник міністра закордонних справ Ісламської Республіки Іран Мохсен Амінзаде. На думку дипломата, якщо таліби відмовляться виконувати законні вимоги ООН та Ірану, світовій спільноті належить наполегливо тиснути на цей афганський рух. «У встановленні миру в Афганістані зацікавлений не лише народ цієї країни, а й усі держави регіону», — наголосив він.

● *Бонн*

Німецька педантичність

Деякі корективи внесено до підсумків виборів до німецького бундестагу, що відбулися 27 вересня. За словами представника комісії з виборів до бундестагу Юргена Реєнтса, під час підбиття остаточних підсумків голосування знайдено й усунуто допущену помилку. У землі Бранденбург Партії демократичного соціалізму помилково було зараховано на півтори тисячі голосів менше, ніж насправді подано. Внаслідок внесення поправки до документів, що відображають підсумки голосування, Вільна демократична партія втратила один мандат, який передано Партії демократичного соціалізму.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних інформагентств.

Хочемо, та мало робимо?

(Початок на 1-й стор.). Саміт ЄС—Україна проводиться вже другий рік, а отже, можна говорити про певну традицію. Хоча нинішня зустріч докорінно відрізнятиметься від першої. Зараз, зокрема, є реальний документ, який скасовує більшість обмежень у торгівлі між нашими країнами. І якщо Україна не відкладе вчергове угоду до шухляди, то зможе добитися від ЄС майже всього, чого захоче. Так вважають у Брюсселі.

Але складається враження, що в українців — трохи інша думка. Угода, укладена «для почину», — замало для Києва (адже щороку Україна підписує безліч договорів і якщо хоч третина з них працює, то це добре). Тому нещодавно народилася нова ідея: добиватися від ЄС асоційованого членства. Щоправда, Європейський союз уперто пручається. Проте, як зазначив один із урядовців, ми «переконуватимемо».

Та не слід забувати, що є й певні об'єктивні речі. Наприклад, економічні показники. Будь-яке членство в ЄС передбачено для країн з певним розвитком ринкової економіки. А Україна, на думку ЄС, досі країна неринкова. І «переконати» Брюссель у протилежному можливо лише за допомогою цифр.

Звісно, можна всіх «собак повісити» на російську кризу. Мовляв, вона мине і в Україні все буде значно краще. Але навряд чи метод обіцянок спрацює. Адже є прецедент: свого часу ми вступили до Ради Європи, яка й досі не може добитися від України виконання взятих на себе зобов'язань.

Тому, здається, про асоційоване членство в ЄС можна поки що забути. Однак є ще одна ідея — створення зони вільної торгівлі. Україна після розширення Союзу на схід може опинитися у вкрай незавидному становищі. Експорт до країн-сусідів загрожує скоротитися, оскільки Угорщина та Польща вимагатимуть європейських сертифікатів від українських партнерів. Крім того, можуть бути запроваджені нові квоти для наших експортерів до країн — нових членів ЄС. Дивно, що досі ніхто не підраховував конкретні збитки України у разі розширення Союзу, хоча чимало написано, наприклад, про перспективи нових відносин між Польщею та Україною.

На саміті, зокрема, йтиметься про збільшення експорту до країн, що незабаром приєднаються до ЄС. Але чи буде в нас що продавати? Адже свого часу Україна прагнула збільшення квот на свій експорт до Європейського союзу. Нині деякі європейські квоти «незаповнені», і їх, відповідно, буде зменшено.

На погляд України, ЄС часом діє досить жорстко. А в Брюсселі вважають, що союз просто діє без послаблень, не даючи «фори». А ще іноді європейцям здається, що Київ забагато хоче, не маючи поки що заслуг у реформуванні економіки. І, звісно, українців це певною мірою ображає: наше керівництво дедалі частіше говорить про нерозуміння Європейським союзом «ролі України на континенті» і про відсутність «довгострокової стратегії ЄС» щодо відносин з Києвом. Але, може, все значно простіше? Києву відмовляють в інтеграції до ЄС не тому, що ми такі відсталі, а тому що Союз зробив занадто великий крок уперед.

Надія БЕДРИЧУК.

Коли в Москві дощить, у Києві течуть дахи

Серед людей, які нині прогулюються широкими тротуарами Києва, не видно ознак паніки — на їхніх обличчях прочитаєте швидше апатичність із відтінком напруженості.

Наше сьогодення очима німецького кореспондента

«Коли потопають такі великі кораблі, як «Титанік», у вир затягує маленькі кораблі, що є поблизу», —ділиться своїм баченням ситуації пенсіонер на лавочці, колишній працівник компартійних органів. «Якщо сьогодні в Москві дощить, завтра в Києві текитимуть дахи», — додає іноді.

«Україна — не Росія», — каже президент Леонід Кучма, намагаючись розрядити ситуацію. Але з МВФ він розмовляє щиріше, визнаючи, що «без суттєвої економічної підтримки ми опинимося в такій само катастрофі, як і Росія».

Показники української економіки не назвеш гарними. Україна настільки глибоко погрузла в боргах, що в першому півріччі 1998 року була змушена витратити дев'ять десятих державних доходів на обслуговування боргу. Заборгованість держави перед 11 мільйонами її громадян сягає 2 мільярдів доларів. Більшість із цих людей місяцями не отримує зарплатні.

За сім років незалежності валовий національний продукт України скоротився приблизно на 70%. Сільськогосподарський сектор колишньої радянської житниці дає приблизно половину від врожаю 1990 року. Кожна друга компанія стає банкрутом.

Водночас центральні вулиці, громадські будівлі, Лаврський монастир, собор Святої Софії та інші церкви чудово відреставровані. У сонячних променях Київ переливається пастельними барвами. Та якщо зазирнути за фасад українського державництва, відкриється зовсім інша картина — і як тут не пригадати облаштовані князем Потьомкиним села зі щасливими кріпаками...

Коли розпався Радянський Союз, практично кожен міг зайти всередину будівлі ЦК. Нині це офіційна резиденція президента, і відвідувачам тут раді не більше, ніж за бутності лідера КПУ.

Інститут історії партії перейменовано на Інститут політології. Інститут наукового атеїзму — на Інститут релігієзнавства. Але штат працівників і їхній підхід до справи особливих змін не зазнали.

Латинкою тепер усюди написано «Kyiv», а не «Kiev», а аеропорт «Borispol» став називатися «Borуspil». Але тут після російської найбільше говорять англійською. Та навіть у самих книгарнях українську літературу запхано в дальні темні кутки.

...За радянських часів, коли західні кореспонденти хотіли побачити справжнє обличчя соцреалізму, вони просто сідали на якийсь громадський транспорт у забутому Богом провінційному місті і їхали до останньої зупинки. Виявляється, метод досі спрацьовує.

Станція метро «Святошин», десята вечора, нічне обличчя Києва. Коридор, що веде до виходу, — блошиний ринок для людей помірковананих запитів. На цій 150-метрівці можна придбати все, що завгодно — сигарети, овочі, фрукти, ліки, косметику, щенят і кошенят із картонних коробок, родзинки, соняшникове насіння, електроприлади, відео, сосиски, курячі стегенця, лісові гриби, газети, квіти.

А у центрі міста робити нічого, хіба що сидіти в дорогих нічних клубах. Микола Гоголь на своєму п'єдесталі. «Якщо хочете зрозуміти, що тут діється, почитайте деякі його книги, хоч би «Мертві душі» чи «Ревізор», — каже самотній перехожий. — А не звіти МВФ чи ЄБРР».

Рудольф ЧІМЕЛЛІ, «Зюддойче цайтунг».

Європа старіє, розлучається і народжує дедалі більше позашлюбних дітей

Цього висновку дійшли автори доповіді «Останні демографічні показники у Європі», щойно оприлюдненої Радою Європи. Зниження народжуваності та зростання тривалості життя — нині головні демографічні тенденції. І ця, загалом негативна, ситуація, найімовірніше, погіршуватиметься протягом наступних 30 років.

Дедалі менше жінок, свідчить статистика, народжують по двоє—три дитини. Найнижчі показники в цьому мають Болгарія (1,09 дитини на жінку), Латвія (1,11), Іспанія (1,15), Чехія (1,17), Естонія (1,24) та Словенія (1,25).

Водночас продовжує зростати середня тривалість життя мешканців Старого Світу: за останні два роки — аж на десятиріччя, включаючи, хоч як це дивно, і неблагополучні східноєвропейські держави. Скажімо, європейські жінки живуть нині в середньому понад 80 років у 12 країнах: Австрії, Бельгії, Фінляндії, Франції, Греції, Ісландії, Швеції та Швейцарії (для порівняння — 1985 року такими показниками могли похвалитися тільки Ісландія та Швейцарія). Ну а життя чоловіків, хоч як то сумно, лишається коротшим за жіноче на 5—8 років.

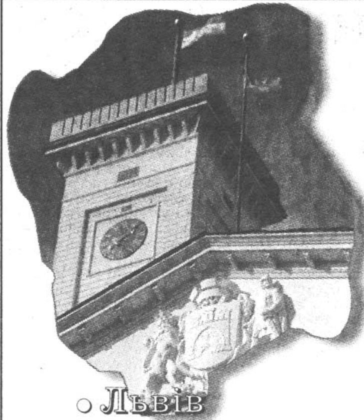
Щодо чоловіків. Особливо важко їм — за статистикою — в Україні, Естонії, Латвії, Молдові та Росії: там представники міцної статі живуть менш як 65 років. Дещо ліпша ситуація (65—70 літ) в Албанії, Болгарії, Хорватії, Угорщині, Польщі, Литві, Румунії і Словаччині. Країн, у яких чоловіки «тягнуть» понад 70, лише три — Чехія, Словенія та «колишня югославська республіка» Македонія. «Відзначилася» Росія: порівняно з 1985 роком там стали жити менше і чоловіки (61 рік, а раніше 63,8), і жінки (73,1 — раніше 74).

Зате не знаних досі вершин сягнула позашлюбна народжуваність! Наприклад, дві третини немовлят в Ісландії, половина в Естонії, Норвегії та Швеції, третина в Болгарії, Словенії та Великобританії з'являються нині у батьків, які віддають перевагу так званому цивільному шлюбові. Природно, кількість офіційно зареєстрованих шлюбів зменшується — насамперед на півночі Європи. А в багатьох західноєвропейських країнах рівень розлучень сягнув 40 відсотків. Щоправда, на консервативному католицькому півдні ситуація ліпша.

Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.

Про Львів заговорять в Кіото

(Початок на 1-й стор.).

ЗА УМОВ безгрошів'я левова частка реставраційних клопотів (перепрошуємо за мимовільний каламбур) лежить на львівській громаді. Адже уряд дав поки що 2 млн. грн., обіцяно ще п'ять, а тим часом лиш на ремонт доріг у Личаківському районі пішло півтора мільйона гривень. А на виконання вищезгаданої програми до 2000-го року знадобиться понад два мільярди гривень.

Отже, до обговорення в Кіото ще є час. А в самому Львові про це говорять багато, небайдуже й неоднозначне. Тому ми вирішили надати слово різним причетним до справи людям: від мистецтва, від влади та від бізнесу.

Такого більш ніде нема

Борис Григорович ВОЗНИЦЬКИЙ, жива легенда української культури, заслужений діяч культури польської, директор Львівської картинної галереї, президент Українського національного комітету Міжнародної ради музеїв при ЮНЕСКО:

— Щоб потрапити до списку ЮНЕСКО, місто мусить бути цілком неповторним. А Львів саме такий. Архітектура від Київської Русі й донині — такого комплексу справді більше нема ніде. Якщо Париж та інші міста колись перебудовувалися, Львів лишився собою.

А його полікультурність, про що свідчать назви вулиць — Руська, Вірменська, Староєврейська, Сербська...

У Львівському регіоні — третина пам'яток України, що перебувають під охороною. На самому Ринку це 52 будинки плюс ратуша! За часів Хрущова була вказівка скоротити кількість таких об'єктів. І «скоротили» якраз Ринок — віддали його весь під охорону як один об'єкт, а не 52. Уявляєте, яка насиченість?

Унікальний Львів своєю архітектурою XX століття. Такого модерну (т. зв. віденської сецесії) не лишилося ніде в Європі, навіть у самому Відні! Приїздять із Парижа, Лондона — й усі ахають коло нашого модерну.

Львів у майбутньому — це культурно-туристичний центр, куди їхатиме весь світ. І є чого! Наші мистецькі колекції XIV—XVIII ст. рівні голландським, французьким. Незабаром переведемо ці колекції з картинної галереї до палацу Потоцького — бо нині показуємо лише три відсотки того, що маємо. А палац Потоцького стане музейною резиденцією Президента (як Вавель, Версаль).

Є й загроза: взявшись свого часу будувати підземний трамвай, осушили грунт, а весь центр Львова стоїть на дубових палях, і вони почали трухлявіти, на стінах будинків з'явилися тріщини...

Сюжет, сповнений драматизму

Володимир Ярославович ШВЕЦЬ, начальник управління містобудування та архітектури, головний архітектор Львова:

— Процедуру прийняття Львова до списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО не можна прискорити, так, немов приходиш у ЖЕК і просиш швидше видати довідку. Якби був досвід, можливо, ми все підготували б трохи раніше. Узявшись до діла, зіткнулися з неабиякою проблемою: західна і наша бюрократія — абсолютно різні! Дуже нам допомогли канадці, у них є досвід оформлення подібних документів. Ми зв'язалися з ними через Бюро україно-канадського партнерства. До нас приїздили професор Саскачеванського університету Борис Іщук разом з головою Міжнародної асоціації міст світової спадщини Марселем Юніусом. Весною 96-го ми провели міжнародний симпозіум «Проблеми охорони історичних міст на прикладі Львова» — це теж дуже придалося. Після цього почали безпосередньо працювати над матеріалом. У підсумку, документи, подані нами до Парижа, — це невелика монографія про Львів, з відеоматеріалами, картами, графіками. Це було торік у червні. У січні цього року з ЮНЕСКО прибув експерт Ганс Каспарі. Він переконався, що Львів і справді вартий уваги, хоч і висловив низку зауважень, бо якраз тоді було зруйновано два старі будинки на площі Міцкевича. Дехто у Львові хотів використати цей візит як привід до загострення проблеми забудови міста. То добре, що у нас так реагують, хоч воно й занадто. Коротше, це сюжет, сповнений драматизму. Ми ще двічі посилали до ЮНЕСКО додаткові документи, і ось вирішено: сесія в Кіото кандидатуру Львова розгляне.

Кінцеве рішення тієї сесії вже не може бути «ні». Ми цей етап пройшли. Може бути або «так» або «тимчасово ні». Це справді клопітна річ, приміром, для Торуня чи Вільнюса справа затягувалася на 5—6 років.

Президент польського ІКОМОСу Кшиштоф Павловський сказав, що ми маємо добрі шанси. Поляки взагалі багато й щиро допомагали нам, ви ж знаєте, що вони мають свої сантименти щодо Львова.

Отже, ми не лише перед собою, а й перед людством беремо зобов'язання берегти Львів, оскільки наше місто розглядається як світова цінність.

Наша бідність, як це не парадоксально, стала однією з причин того, що ми зберегли шанси потрапити до списку ЮНЕСКО. Може, якби ми були багатші, то вже б багато чого зруйнували. Адже інтереси великих капіталів вступають у конфлікт з історією, а фінансове багатство руйнує багатства історичні. Поки що методичної загрози від людей нема. Загроза є від часу. Ми маємо досить фахівців, щоб запобігти цьому, але не маємо достатнього інвестування. Невигідне у нас і законодавство. Приміром, у поляків є система державної охорони пам'яток, є посада «головний консерватор воєводства» (він відповідає за збереження пам'яток архітектури), і це окрема система, у нас же це все — у системі Держбуду, що є принциповою помилкою! Потрібна окрема служба. Ми у Львові, до речі, створили таке управління.

Львів реставрується завдяки зусиллям громади.

На знімку: мер Львова Василь Куйбіда з дружиною Іриною на концерті класичної музики під відкритим небом — у старовинному Італійському дворику на площі Ринок. Такі концерти дуже популярні серед львів'ян та гостей міста. Кажуть, тут сподобалося Хілларі Клінтон...

Наскільки це добровільно? Всяке бувало, але траплялося, що люди самі пропонували свої послуги. При цьому важливо, що кожен об'єкт дістає господаря, навіть якщо той господар іноді облицьовує будинки кльозетовою плиткою. Нічого, потім її можна замінити, але головне — господар не допустить, щоб дах протікав і будівля псувалася. Найліпший приклад у Центрі — вулиця Руська, 2. Якби цей будинок, дуже цінний, свого часу не отримав господаря (банк «Львів»), нині ми б уже мали неприємності. Ще приклад — «Гранд-готель», врятований паном Геншафтом.

Іноді нам закидають, що все це «косметика» — але стараємося жодної копійки не кидати на декорацію, це справжня робота. Не все ще вміємо, не на все є гроші, але процес рухається у правильному керунку.

Чи велика загроза від львівської підземки? Найголовніша причина руйнування Центру — не лише водопониження, а, знову-таки, відсутність господаря. Якби кожен будинок мав господаря — і самі результати водопониження були б раніше помічені.

Архітектурна спадщина — це великий бізнес

Геннадій Львович ГЕНШАФТ, львівський «Бізнесмен року-97», голова правління корпорації «Дім грандів»:

— Ви питаєте про збереження львівської архітектурної спадщини? Тут усе залежить від влади, і тільки від неї. Бо гроші є завжди — якщо є ідея, як їх повернути. Коли кажуть, що в країні бракує інвестицій — це просто нерозуміння предмета. Багато хто думає: інвестиції — це якщо вам хтось щось задарма заасфальтує. Ні, мені треба знати, як я поверну ті гроші, вкладені в асфальт. Отже, мусять бути створені нормальні правила гри. Ні, кажуть, яка гра?! Адже пам'ятки архітектури — то національна гордість! Якось ми поїхали з паном Возницьким до одного історичного замку. А там бідкаються: замок занепадає. То віддайте в оренду! Ні — національна гордість! Гаразд, але ж ви таким чином знищите свою гордість! Дайте можливість вкласти гроші у порятунок. Ну, нема інших варіантів! Щоб не сталося, я не зможу загорнути Олеський замок у газету й вивезти в Ізраїль, як то дехто думає.

Отже, влада мусить знайти легальний механізм приходу сюди капіталу — свого чи іноземного.

Чи львівська влада має таку концепцію? На жаль, нині поняття влади досить розмите. Якщо ти з мером домовився, то це ще не все — почнуться збори, сесії, і забудеться головне.

Я пересвідчився: будь-яке питання краще вирішується в столиці. Ви знаєте колишній ресторан «Лейпціг» у Києві? Він тепер мій. Моя проектна фірма зробила проект реставрації, а столична міська влада уважно, але цивілізовано й швидко той проект розглянула. Так і повинно бути — я прийшов із грішми, і в мене не повинна боліти голова за тяганину та узгодження. Я мрію, щоб було якнайменше посередників між мною і будівельною цеглою. А тим часом чиновники стали настільки професійними, що не підкопаєшся. Ось приклад. Я їм кажу: беруся задарма подати газ у такий-то мікрорайон, але дайте дозвіл перекопати вулицю. Приходжу брати той дозвіл, а чиновник каже: купіть нам екскаватор. Тобто він не для себе вимагає, це не хабар, і поскаржитися на нього я не можу. Але умова для мене неприйнятна. Отож вони залишилися без екскаватора і без газу. А ми говоримо про іноземні інвестиції!

Те, що нині міська влада набагато сильніша, ми бачимо по місту — як воно облаштовується. Візьміть проспект Шевченка — то справді гордість, не соромно гостям показати, мовляв, через кілька років усе місто таким буде. Отже, влада набуває досвіду й упевненості.

На рівні місцевого самоврядування нині є можливість реалізувати свою незалежність від центру. Я теж, коли був директором заводу, їздив до столиці випрошувати щось. Це треба робити, але це нецивілізовано. При всій моїй любові до Львова і при всьому задоволенні від того, що Куйбіда зумів вирвати в центрі на два мільйони більше, ніж мер якогось іншого міста, — це не є перспектива. Перспектива —це вміння регіону заробляти гроші. А таке місто, як Львів, — то вже сам по собі великий бізнес. Зуміють цим скористатися — все піде! Ви гадаєте, мер Філадельфії їздить до Вашингтона просити грошей на озеленення?!

Вибити два мільйони — добре, але краще на місці створити механізм для заробляння тих двох мільйонів. Створити такий чиновницький апарат, який би щохвилини дбав про мої заробітки, бо тільки через мої заробітки у бюджеті побільшає грошей.

Я дав Львову приблизно 400 робочих місць. Якби було 500 Геншафтів — порахуйте, це було б 200 тисяч робочих місць, ми не мали б про що говорити...

Тобто я хочу, щоб ми з владою працювали як партнери. Коли я на Галицькому базарі підходжу до дядька й хочу купити у нього м'ясо — з цього моменту ми з ним партнери і можемо домовитися. Влада мусить бути отим дядьком — і ніким іншим. І тоді все буде нормально. А гроші — вони завжди знаходяться. Під нормальні, економічно доцільні проекти гроші завжди є, я це вам повторюю...

Записала Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Телефон корпункту «Голосу України» у Львові — (0322) 35-51-20.

Без їжі, але з вірою

СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА ситуація в Україні продовжує ускладнюватися, зубожіння народу поглиблюється. Називають різні причини загальної кризи і шляхи виходу з неї. Дедалі більше аналітиків сходиться на думці, що нинішнє критичне становище української економіки склалося насамперед через відсутність власної патріотично налаштованої еліти та брак політичної волі у керівників молодої держави.

За таких обставин без будь-яких особливих перешкод відбулося організоване зацікавленими силами здійснення реформ у їх власних інтересах, а не в інтересах всього українського народу. Було вміло стимульовано процес швидкого переходу від соціалістичної форми господарювання до невизначеного способу виробництва, основаного на цілковитій відмові від спонукання й стимулів. І все це обгрунтовувалося як єдина рушійна сила розвитку економіки. Так звані ринкові відносини, або просто базар. Як наслідок, система примусу й стимулювання праці одноукладної економіки, яка була раніше, розвалилася, а нову систему багатоукладної економіки не створено ще й досі. Результатом цього процесу стало різке зростання інтересу до особистого збагачення. Це з одного боку. З другого, інтерес людей, які керують від імені держави або колективу (відповідно на державних або колективних підприємствах), і групові інтереси працівників підприємств розійшлися. Розпочався переділ власності.

За прийнятою концепцією приватизуються насамперед ті підприємства, що працюють неефективно і є великими боржниками держави. Передбачається також, що після зміни власності значно збільшиться продуктивність праці, і виробництво стане високорентабельним. Чи відносяться до цієї категорії, зокрема, лікеро-горілчані заводи України? Донедавна, до підвищення цін на горілку, вони були надзвичайно рентабельними і приносили мільярдні прибутки державі. Виробництво горілчаних виробів у нас є чи не основним джерелом поповнення державного бюджету. У Росії, на досвід якої ми так часто любимо посилатися, також були спроби порушити монопольне право держави на виготовлення горілчаних виробів та контроль за їх якістю. Президент Борис Єльцин та Державна дума Росії не пішли на повідку у спритних ділків, котрі хотіли здійснити за незначні суми переділ власності. Це могло б призвести до ще більшої інфляції російського рубля, ніж вона є сьогодні. А нас, бачите, ні історія, ні досвід сусідів нічому не навчили. З'явилися повідомлення, що лікеро-горілчані заводи України буде продано, тобто приватизовано, всього за 300 мільйонів гривень. Хто стане власником, поки що не розголошується. Але свої акції там державні чиновники, насамперед ті, хто сприятиме цій оборудці, матимуть, і вагомі. Але їх імена, якщо це, не дай, Боже, станеться, ми почуємо не скоро. Не одразу дізнаємося і про те, хто отримав посередницькі за укладання контрактів на закупівлю дорогої імпортної сільськогосподарської техніки на десятки мільйонів доларів. І це тоді, коли на виробництво власного вітчизняного комбайна тривалий час не знаходилося кілька мільйонів гривень, щоб запустити його у серійне виробництво. Бо з цього чиновникам не було б ніякого зиску. І погано не тільки те, що ми бідно живемо, страшно — люди через несправедливість втрачають віру в нагальну потребу економічних реформ в Україні, у провідників держави, які декларують їх. Як це важливо, свідчить такий факт. Цзи Гун, один з учнів Конфуція, запитав про сутність справжнього правління. Учитель відповів: «Має бути достатньо продовольства, достатньо озброєння, і народ має вірити керівникам». Цзи Гун знову запитав: «У випадку нагальної потреби чим із цих трьох чинників можна пожертвувати передусім?» Конфуцій відповів: «Можна відмовитися від озброєння». Цзи Гун знову запитав: «У випадку нагальної потреби чим із двох чинників можна пожертвувати?». Учитель відповів: «Можна відмовитися від продовольства. З давніх-давен ще нікому не вдалося уникнути смерті. Але якщо народ перестане вірити керівникам, то держава не встоїть». Той кредит довір'я, що залишився, ми не маємо права втратити, а повинні все робити, щоб люди нам вірили.

Щастя наше, що більшість їх прекрасно розуміють: погіршення матеріального становища аж ніяк не пов'язане із здобуттям незалежності України, бо є приклади, зокрема країн Балтії: Литви, Латвії, Естонії, де життєвий рівень став значно вищим, ніж до набуття незалежності. Результати опитування, що його здійснювала соціологічна служба «Дня», не залишають байдужими. Відповідаючи на запитання: «Хоча на шляху у нашої держави багато перешкод, Україна має бути незалежною?», з цим згодні 61 відсоток опитаних, не згодні 19, вагалися з відповіддю 20 відсотків. Тому нам потрібні не потрясіння, а реальні зміни в системі організації влади в Україні.

Шановний наш обранець — Олександре Григоровичу Пухкал!

В день Вашого 50-річчя щиро вітаємо Вас. Бажаємо здоров'я, щастя, успіхів у Вашій нелегкій праці. Дякуємо за Вашу людяність, щирість, доброту й повагу до нас. Хай Ваша життєва нива родить для Вас і для всіх тільки добро.

Виборці Ніжинського виборчого округу № 209 (Чернігівська область).

Хоча нова Конституція України і визначила форму правління в державі, вона у нас президентсько-парламентська, а також здійснено єдиний поділ державної влади на законодавчу, виконавчу та судову, запроваджено механізм противаг між гілками влади, розмежування їх функцій, та до кінця не розв'язано завдання ефективної моделі чи системи влади в Україні. Ми поки що не спромоглися подолати інерцію тієї системи управління, яка застосовувалася раніше — ще за часів Радянського Союзу. Зокрема, Кабінет міністрів, міністерства та відомства України, на жаль, ще й досі формуються і будують свою діяльність за галузевими принципами. Лише чотири міністерства у нас можна нині назвати функціональними чи секторними, всі інші залишаються ще галузевими. І вони не прагнуть налагоджувати умови господарювання чи, скажімо, здійснювати якусь єдину політику в тій чи іншій галузі або секторі економіки, а продовжують, знову-таки відповідно до старої системи і своєї набутої ментальності управляти, застосовуючи навіть так зване ручне управління. Тому цілком логічні результати опитування, здійснені тією самою соціологічною службою «Дня». На запитання: «Як ви вважаєте, українське суспільство живе у відповідності з положеннями нової Конституції?» — респонденти відповіли: «так» — всього один відсоток, «імовірно, так» — 7, «імовірно, ні» — 49, відмовилися відповісти 11 відсотків опитуваних.

Нам потрібні зміни майже у всіх сферах нашої діяльності. Багато втрачаємо ми і від того, що нинішня зовнішньоекономічна політика України проводиться в експансіоністських інтересах країн елітаризму. Прикладом цього є умови співпраці з міжнародними фінансовими організаціями, зокрема з Міжнародним валютним фондом (МВФ), Світовим банком (СБ), які відверто працюють на стратегію поглинання ринку України. І здійснюють цю політику так, щоб Україна за це ще й платила іноземним фірмам і державам.

Ми маємо докласти усіх зусиль, щоб змінити умови співпраці з цими міжнародними фінансовими організаціями, одержані позички спрямовувати насамперед на розвиток виробництва, на фінансування рентабельних виробничих проектів та запровадження нових технологій, а не на погашення бюджетного дефіциту, як це практикується досі.

Звичайно, ми живемо не у замкненому просторі. Інтеграція України у світову економіку має бути поступовою, послідовною та багатовекторною. А сама співпраця з іншими країнами — будуватися на двосторонніх зв'язках, рівноправних і паритетних засадах. При цьому повинна переважати політика протекціонізму власного ринку і власного виробника. І перш ніж інтегруватися у світову економіку, має відбутися внутрішня інтеграція на основі інвестиційного та інноваційного процесів на нинішньому етапі розвитку. До завоювання ринків Заходу потрібно прикласти ще багато зусиль і витратити чимало часу, не втратити б свого внутрішнього ринку і опановувати ринки третіх країн, у тому числі країн колишнього СРСР і насамперед Російської Федерації, яка є найбільшим споживачем нашої продукції. Треба зважити на те, що за 1997 рік наші торговельні зв'язки з Росією скоротилися майже на 25 відсотків, і Україна втратила на цьому близько 5 мільярдів гривень. Ця тенденція, на жаль, зберігається і у нинішньому році (15 відсотків за вісім місяців), і ми продовжуємо втрачати великі гроші, котрі потрібні для наповнення нашого бюджету. Нині складається така ситуація, що Україна може відновити частково втрачені ринки, навіть розширити їх та закріпитися на них. Мені можуть заперечити, що у нинішніх умовах соціальних потрясінь та фінансової кризи в Росії з нею тимчасово треба обмежити торгово-економічні зв'язки і дочекатися, коли ситуація стабілізується. Можливо, той, хто так думає, і має рацію. Але слід врахувати, що фінансову кризу в Росії (певною мірою і у нас) спонукала не так криза економічна, як політична. Так що вихід з цієї ситуації треба шукати насамперед у цих площинах і пам'ятати, що природа порожнечі не терпить. Якщо ми не опануємо ці ринки і не закріпимося на них, це зробить хтось інший. А це, звичайно, не у наших національних інтересах.

Разом з тим, нам сьогодні дуже важливо нарощувати випуск такої продукції, яка вже є конкурентоспроможною і має попит на світових ринках, зокрема, продукція військово-промислового комплексу України. І соромитися нема чого, коли йдеться про багатомільярдні угоди, треба брати приклад із Сполучених Штатів Америки та Російської Федерації.

Хотів би нагадати, що бюджет нашої держави — це не щось ефемерне, чи якісь забаганки Верховної Ради, Кабінету міністрів чи Президента. Це наші пенсії, зарплати вчителям, лікарям, це наші добробут і спокій. Що ж, будьмо творцями, а не заручниками власної історії та власної долі.

Олександр ПУХКАЛ,
заступник голови Комітету у закордонних справах і зв'язках з СНД Верховної Ради України.

Україна
Центральна виборча комісія
Постанова
м. Київ

12 жовтня 1998 року № 537

Про заяву Богатиренка А. А.

Розглянувши заяву Богатиренка А. А., Центральна виборча комісія встановила, що на виконання рішення Печерського районного суду м. Києва від 4 травня 1998 року своєю постановою від 6 серпня 1998 року № 324 визнала недійсними вибори народного депутата України у виборчому окрузі № 63 і призначила на 29 листопада 1998 року повторні вибори у цьому виборчому окрузі.

Судова колегія в цивільних справах Верховного суду України 2 вересня 1998 року скасувала зазначене рішення Печерського районного суду м. Києва. У зв'язку з цим Богатиренко А. А., якого зареєстровано народним депутатом України у виборчому окрузі № 63, просить Центральну виборчу комісію відмінити постанову від 6 серпня 1998 року № 324, оскільки немає правових підстав для проведення повторних виборів.

Враховуючи викладене та керуючись пунктами 25, 32 статті 14 Закону України "Про Центральну виборчу комісію", пунктами 22, 27 статті 11 Закону України «Про вибори народних депутатів України», Центральна виборча комісія **постановляє:**

1. Заяву Богатиренка А. А. задовольнити. Скасувати постанову Центральної виборчої комісії від 6 серпня 1998 року № 324 «Про визнання недійсними виборів народного депутата України в одномандатному виборчому окрузі № 63 та призначення повторних виборів народного депутата України в цьому виборчому окрузі».

2. Опублікувати цю постанову в газеті «Голос України», оприлюднити в місцевих засобах масової інформації та надіслати Донецькій обласній раді.

Голова Центральної виборчої комісії М. РЯБЕЦЬ.

Україна
Центральна виборча комісія
Постанова
м. Київ

12 жовтня 1998 року № 538

Про заяву Головатого С. П.

Розглянувши заяву Головатого С. П., Центральна виборча комісія встановила, що на виконання рішення Київського міського суду від 2 липня 1998 року своєю постановою від 6 серпня 1998 року № 325 визнала недійсними вибори народного депутата України у виборчому окрузі № 222 (м. Київ) і призначила на 29 листопада 1998 року повторні вибори народного депутата України в цьому виборчому окрузі.

Судова колегія в цивільних справах Верховного суду України 23 вересня 1998 року скасувала зазначене рішення Київського міського суду. У зв'язку з цим Головатий С. П., якого зареєстровано народним депутатом України у виборчому окрузі № 222, просить відмінити постанову від 6 серпня 1998 року № 325, оскільки немає правових підстав для проведення повторних виборів.

Враховуючи викладене та керуючись пунктами 25, 32 статті 14 Закону України «Про Центральну виборчу комісію», пунктами 22, 27 статті 11 Закону України «Про вибори народних депутатів України», Центральна виборча комісія **постановляє:**

1. Заяву Головатого С. П. задовольнити. Скасувати постанову Центральної виборчої комісії від 6 серпня 1998 року № 325 "Про визнання виборів недійсними у виборчому окрузі № 222 та призначення повторних виборів народного депутата України в цьому виборчому окрузі».

2. Опублікувати цю постанову в газеті «Голос України», оприлюднити в місцевих засобах масової інформації та надіслати Київській міській раді.

Голова Центральної виборчої комісії М. РЯБЕЦЬ.

Інформація про випуск акцій відкритого акціонерного товариства «Петровеньківський комбінат хлібопродуктів»

1. Характеристика емітента.

1.1. Повна назва емітента: відкрите акціонерне товариство «Петровеньківський комбінат хлібопродуктів». Код ЄДРПОУ-00952746.

1.2. Місцезнаходження товариства: Україна, 349333, Луганська область, смт Петровське, вул. Робоча, 2. Телефон/факс — 8-06432-7-13-54.

1.3. Відкрите акціонерне товариство «Петровеньківський комбінат хлібопродуктів» засновано згідно з законами України «Про приватизацію державного майна», «Про особливості приватизації майна у агропромисловому комплексі» та постановами Кабінету міністрів України № 1218 від 5.11.97 р. «Про прискорення приватизації хлібоприймальних та хлібозаготівельних підприємств», № 1099 від 11.09.96 р. «Порядок перетворення у процесі приватизації державних, орендних підприємств та підприємств із змішаною формою власності у відкриті акціонерні товариства» у відповідності з рішенням регіонального відділення фонду державного майна України по Луганській області від 18 травня 1998 р. № 679 шляхом перетворення державного Петровеньківського комбінату хлібопродуктів у відкрите акціонерне товариство відповідно до плану приватизації, затвердженому наказом регіонального відділення ФДМ України по Луганській області № 643 від 11 травня 1998 р.

Зареєстровано розпорядженням виконкому Краснолуцької міської ради народних депутатів № 451 від 8 червня 1998 року.

1.4. Метою діяльності товариства є отримання прибутку, задоволення соціальних та економічних інтересів акціонерів внаслідок здійснення виробничої та комерційної діяльності.

1.5. Предметом діяльності є:

проведення державної закупівлі зерна, сортового і гібридного насіння зернових та олійних культур;

виробництво і реалізація борошна, крупи, комбікормів, висівок, іншої зернопродукції;

виробництво і реалізація хліба, хлібопродуктів (хлібобулочних, кондитерських, макаронних виробів та інших продовольчих товарів);

зберігання та постачання, забезпечення територіального розміщення державних хлібних ресурсів, соняшнику, круп та інших зернокультур;

виробництво та реалізація товарів сільського господарства;

надання послуг з відповідального зберігання продукції з складською переробкою;

виробництво, закупівля, реалізація шляхом роздрібної, дрібнооптової та оптової торгівлі сировини, матеріалів, продукції виробничо-технічного призначення та товарів народного споживання, будівельних матеріалів, продукції сільськогосподарського призначення та продуктів харчування;

надання підприємствам, організаціям та населенню виробничих, транспортно-експедиційних, посередницьких, складських послуг;

організація виїзної торгівлі, торгівлі в кіосках та з лотків;

проведення ярмарок, виставок, аукціонів, торгів, розпродажу та інших подібних заходів;

здійснення торговельної діяльності в галузі, громадського харчування з реалізації продовольчих товарів;

використання свого та орендованого транспорту по внутрішніх та зовнішніх перевезеннях;

оптова, комісійна торгівля сільськогосподарською технікою, автомототранспортом та запчастинами;

авторемонтні та автосервісні послуги;

виконання будівельно-ремонтних та монтажних робіт;

інші види діяльності, що не заборонені чинним законодавством.

Діяльність, яка підлягає ліцензуванню або потребує спеціального дозволу, здійснюється підприємством після отримання відповідних повноважень.

1.6. Фінансово-господарська діяльність товариства характеризується показниками.

Дані балансу (тис. грн.)

ПОКАЗНИКИ	НА 1.01.98 р.	НА 1.06.98 р.
АКТИВ		
основні засоби та інші позаоборотні активи	468,6	459,8
запаси і затрати	637,1	473,0
грошові кошти, розрахунки та інші активи	254,2	374,9
БАЛАНС	**1359,9**	**1307,7**
ПАСИВ		
джерела власних і прирівнюваних до них коштів	705,4	711,5
довгострокові пасиви	—	—
розрахунки та інші пасиви	654,5	596,2
БАЛАНС	**1359,9**	**1307,7**

Фінансові показники (тис. грн.)

ПОКАЗНИКИ	НА 1.01.98 р.	НА 1.06.98 р.
Виручка від реалізації	2693,4	1508,6
Обсяг виробництва	2244,2	1257,0
Балансовий прибуток	209,6	59,3
Збитки	—	—
Рівень рентабельності	8,0	4,5
Заборгованість: дебіторська	243,5	374,7
кредиторська	202,7	392,4

Простроченої заборгованості перед кредиторами і бюджетом ВАТ «Петровеньківський комбінат хлібопродуктів» не має.

1.7. Середньоспискова чисельність працівників ВАТ на 1 червня 1998 року — 53 чол.

1.8. Дані про керівника:

Голова правління ВАТ — Жилін Анатолій Єгорович, освіта вища, агроном-вчений, трудовий стаж — 34 роки.

1.9. Характеристика ділової активності.

ВАТ «Петровеньківський комбінат хлібопродуктів» здійснює закупівлю та обробку зерна, зберігання державних хлібних ресурсів, виробництво та реалізацію борошна, висівок, продуктів зернових культур.

2. Дані про емісію цінних паперів.

2.1. Дата і номер рішення державного органу приватизації про створення акціонерного товариства:

Наказ регіонального відділення Фонду державного майна України по Луганській області від 18 травня 1998 р. № 679.

2.2. Мета використання фінансових ресурсів, залучених від емісії.

Придбання державного майна у процесі приватизації.

2.3. Загальна сума емісії 327 944 (триста двадцять сім тисяч дев'ятсот сорок чотири) гривні.

Кількість акцій 1 311 776 (один мільйон триста одинадцять тисяч сімсот сімдесят шість) штук.

Категорія та вид акцій — прості іменні.

Номінальна вартість однієї акції — 0,25 гривні.

Акції випускаються серією «АЄЖ» з номера 0000001 по номер 1311776.

2.4. Порядок розміщення акцій.

№№ п/п	Спосіб розміщення простих іменних акцій	Загальна кількість акцій, шт.	Обсяг продажу акцій до статутного фонду: загальна вартість, гривні	%
1	Залишається в державній власності	327948	81987	25,0 + 1 акція
	Пільгове розміщення акцій (включно):			
2	Розміщення акцій серед працівників підприємства, що приватизується:	159000	39750	12,2
2.1	За приватизаційні майнові сертифікати	106000	26500	8,1
2.2	За грошові кошти та компенсаційні сертифікати	53000	13250	4,1
3	Громадянам, які мають право на пільгове придбання акцій відповідно до ст. 25 Закону України «Про приватизацію державного майна»	162000	40500	12,3
3.1	За приватизаційні майнові сертифікати	108000	27000	8,2
3.2	За грошові кошти та компенсаційні сертифікати	54000	13500	4,1
4	Сільськогосподарським товаровиробникам:	501000	125250	38,2
4.1	За приватизаційні майнові сертифікати	334000	83500	25,5
4.2	За грошові кошти та компенсаційні сертифікати	167000	41750	12,7
5.	Продаж акцій за грошові кошти на фондовій біржі	161828	40457	12,3
	РАЗОМ:	***1311776***	***327944***	***100,0***

2.5. Строк та порядок передплати та оплати акцій:

— для працівників підприємства та прирівняних до них осіб: протягом двох місяців з моменту створення комісії з продажу акцій;

— для недержавних сільгосптоваровиробників: протягом трьох місяців з моменту створення комісії з продажу акцій;

— на фондовій біржі за грошові кошти: через 30 календарних днів після опублікування інформації про продаж.

2.6. Метод обчислення і строки виплати дивідендів:

Виплата дивідендів здійснюється за підсумками фінансового року з чистого прибутку товариства, що залишається в його розпорядженні. Строк виплати — у відповідності із статутом та чинним законодавством.

3. Дані про розміщення раніше випущених цінних паперів: Раніше цінні папери не випускалися.

4. Фактори ризику:

Інфляційні процеси в економіці України, нестабільність законодавчої бази, можливість невиконання договорів.

5. Послугами торговця цінними паперами не користувалися.

6. Адреса, за якою можна одержати додаткову інформацію: Україна, 349333, Луганська область, смт Петровське, вул. Робоча, 2. Телефон/факс — 8-06432-713-54.

ГОЛОВА ПРАВЛІННЯ ВАТ
«Петровеньківський комбінат хлібопродуктів» А. ЖИЛІН

Інформація про емісію акцій відкритого акціонерного товариства «Буковинська універсальна біржа»

1. Характеристика емітента.

1.1. Найменування емітента: відкрите акціонерне товариство «Буковинська універсальна біржа» (надалі —товариство).

1.2. Місцезнаходження: Україна, 274029, м. Чернівці, вул. Стасюка, 20. Тел./факс (03722) 3-43-46, 7-46-81.

1.3. Дата реєстрації: 19.11.91 р. рішенням виконкому Чернівецької міської ради. Свідоцтво про державну реєстрацію № 14256329 видане 08.04.1998 р.

1.4. Загальний обсяг статутного фонду товариства —20874 грн., оплачений повністю.

2. Дані про емісію акцій:

2.1. Рішення загальних зборів акціонерів товариства про збільшення статутного фонду на суму індексації основних фондів станом на 01.01.1998 р. шляхом збільшення номінальної вартості акцій прийняте 19.05.1998 р., протокол № 1.

2.2. Випускається 150 (сто п'ятдесят) простих іменних акцій, номінальною вартістю 139 грн. 16 коп. (сто тридцять дев'ять грн. шістнадцять коп.). Порядкові номери акцій №№ 000001-000150, серія АИ-002. Форма випуску — документарна.

2.3. Привілейовані акції та акції на пред'явника не випускаються.

2.4. Акції дають право акціонеру здійснювати біржові операції, брати участь в управлінні справами товариства в порядку, обсягах та формах, визначених статутом. Акціонер має право здійснювати не заборонені законодавством України операції з акціями товариства. Акціонер має право відчужувати акції третім особам, доручати управління акціями іншим особам. Переоформлення прав власності здійснюється незалежним реєстратором.

2.5. Видача акцій почнеться 4 січня 1999 року, закінчиться — термін не обмежено. Акціонер може отримати акції щоденно в робочі дні з 10 до 16 години, перерва на обід з 13 до 14, за адресою: Україна, 274029, м. Чернівці, вул. Стасюка, 20. ВАТ «Буковинська універсальна біржа», тел./факс (03722) 3-43-46.

Вниманию акционеров ОАО «Николаевоптторг»

Сообщаем, что общее собрание акционеров состоится 10 декабря 1998 г. в 11.00 по адресу: г. Николаев, ул. Мореходная 2-а.

Регистрация акционеров с 9.00 до 11.00.

Повестка дня:

1. Отчет председателя правления ОАО «Николаевоптторг»;
2. Отчет ревизионной комиссии;
3. Утверждение устава в новой редакции;
4. Утверждение внутренних нормативных документов;
5. Утверждение договора с независимым регистратором и формы выпуска акций ОАО «Николаевоптторг»;
6. Стратегия развития предприятия.

Справки по телефону 25-07-31.

Арбітражний суд Донецької області (340105, м. Донецьк, б-р Пушкіна,34) порушив справу N 18—31 Б про банкрутство ТОВ «РИФ-1» (338001, м. Горлівка, вул. Рудакова,25), р/р 26002070093980, МФО 334884, код 24639899 Західно-Українського комерційного банку.

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Український проектно-технологічний центр інформаційно-обчислювального забезпечення (УПТЦ) «Агропромсистема» повідомляє про перетворення на відкрите акціонерне товариство «Агропромсистема».

Арбітражний суд Житомирської області (262001, м. Житомир, пл. Рад, 12) порушив справу № 5/194 «Б» за заявою Житомирської облдирекції АКБ «Укрсоцбанк» про банкрутство творчо-виробничого центру «Родина» (м. Житомир, вул. Шевченка, 35-а, код 13548165, р/р 26001048301 в Житомирській обласній дирекції АКБ «Укрсоцбанк», МФО 311272).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

Згідно з постановою Національного банку України від 02.10.98 № 412 з 12 жовтня 1998 року розпочала роботу ліквідаційна комісія з ліквідації акціонерного комерційного банку інвестування реконструкції і розвитку «Заводбанк» м. Дніпропетровськ пр. Калініна, 75; МФО 306544 кореспонденський рахунок 32004101200 в обласному управлінні НБУ м. Дніпропетровська.

Претензії кредиторів і заяви санаторів приймаються протягом місяця від дня першої публікації в офіційному друкованом органі цього оголошення за адресою: 320070, м. Дніпропетровськ, вул. Короленко, 1.
Тел. 78-20-74.

Арбітражний суд Кіровоградської області (316050, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 29) порушив справу № 05-01/1176/3-50 про визнання банкрутом орендного підприємства «Магазин № 136» (м. Кіровоград, вул. Кільцева 13/163, р/р 260010155278 в Ексімбанку м. Кіровограда, МФО 323389, код ЗКПО 23689783).

Кредиторам звертатися в арбітражний суд з заявою про визнання майнових вимог у місячний термін з дня опублікування цього оголошення.

В газете «ГУ» № 193 (1943) от 8.10.98 г. в объявлении о проведении Жовтневым судом г. Кривого Рога аукциона считать дату проведения аукциона 20.11.98 г.

Правление ОАО ХИИИиИ «Энергопроект»

сообщает о внеочередном общем собрании акционеров, которое состоится 3 декабря 1998 г. в 12 часов по адресу: г. Харьков, ул. Полтавский шлях, 247 Б, база ОАО ХИИИиИ «Энергопроект». Регистрация участников собрания 3.12.98 г. в 10 часов.

Повестка дня:

1. Внесения изменений в устав ОАО.
2. Утверждение решений правления ОАО.
3. Утверждение решений наблюдательного совета.
4. Участие ОАО в хозяйствующих субъектах.

У номер

● *Хмельницький*

Історію Поділля шанує світ

З ініціативи Норвегії в Єревані відбулася Міжнародна конференція представників асоційованих членів ЮНЕСКО на тему «Світова спадщина». Україну представляв Київ та Хмельницький. Заступник директора навчально-виховного комплексу № 3 Наталя Удра повезла на це престижне зібрання учнівські історико-краєзнавчі дослідження про Меджибізьку фортецю і повернулася з дипломом переможця.

● *Київ*

Щоб на ринку позмагатись — доведеться виставлятись

Виставкова діяльність МінАПК наступного року має бути насиченішою — міністерство доручило займатися цією справою корпорації «Украгропромбіржа». Традиційну літню виставку-ярмарок «Агро-99» доповнять весняна «Украгросвіт-99» та осіння «Салон агротехніки-99». Такі заходи проходитимуть на Київщині, в селі Чубинському Бориспільського району, на комерційних засадах, тобто без фінансової підтримки держави. Експозиції розгортатимуться, сподіваються організатори, не для показухи, як це було раніше. Можливо, тоді виставки стануть потужним маркетинговим інструментом — допомагатимуть товаровиробникам і переробникам налагоджувати розірвані зв'язки, знаходити надійних постачальників, розширювати канали збуту.

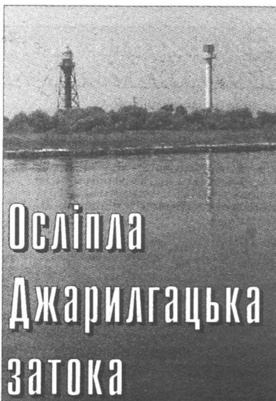

● *Рівне*

Знову заплюскотіли хвилі...

Ожило Хрінницьке озеро, що в Демидівському районі Рівненської області. У відновлену греблю будівельники вклали понад 20 тисяч кубометрів бетону.

Вода важливої водойми живитиме Рівненську АЕС та місцеву гідроелектростанцію. У цій мальовничій місцевості багато баз відпочинку.

Осліпла Джарилгацька затока

Проблема

ПРОБЛИСК маяка на східній косі острова Джарилгач, що навпроти міста Скадовська Херсонської області, за ясної ночі видно на кілька десятків миль. Було видно... Бо нині, вже котрий місяць, не блимає око важливої навігаційної споруди.

На початку століття, 1902 року, за ініціативи багатого місцевого поміщика, мецената та просвітителя Бориса Скадовського на острові було споруджено маяк. Як відзначено в архівних документах, башту виготовлено з клепаного ажурного металу, з центральною циліндричною трубою. Працював він на гасово-калільній установці, горизонт освітлення — до 15 миль. На висоті 62 футів знаходився дзвін для подачі туманних сигналів. До слова, подібний дзвін залишився на Айтодорському маяку в Криму.

З часом змінювалося устаткування, став можливий перехід на живлення електрострумом. Скажімо, з 1958 року 500-ватна лампа забезпечувала проблиск вже на 23 милі. Добре пам'ятають старожили Скадовська страхітливий шторм 1971 року, коли водна стихія наробила чимало лиха, не оминула вона й Джарилгач.

— Того часу підзарядка акумуляторних батарей маяка здійснювалася за допомогою дизель-генератора, — розповідає начальник Джарилгацької групи засобів навігаційного обладнання Михайло Пензов. — За кілька годин велетенські хвилі вимили берег під підсобними приміщеннями маяка, генератор провалився у триметрову прірву... Діжки з дизельним пальним котило берегом так легко, ніби то були сірникові коробки.

Понад тридцять років Михайло Пензов на своїй посаді, всі перипетії навколо маяка, та й взагалі обстановку в затоці й прилеглій акваторії знає досконало.

— Наша група відповідає за всі навігаційні пристрої на ділянці моря й суші від Залізного Порту й практично до міста Красноперекопська в Криму. Свого часу, коли служба підпорядковувалася Військово-Морським Силам тодішнього Союзу, діляли всі світлові знаки, буї, віхи, створи.

Тепер із 45 одиниць навігаційного обладнання залишилося зовсім мало. З підпорядкуванням навігаційної групи гідрографічній службі України вона ніби стала нікому не потрібною. Флотські спеціалісти не вважають район стратегічним, у цивільних властей на створення безпечних умов плавання просто не вистачає коштів. Мали навігаційники морський катер —під час поділу флоту його забрали, мали автомобіль «УАЗ» — його теж «конфіскувала» вища організація у Севастополі.

Нині між Скадовськом та турецьким містом Зонгулдаг діє поромна переправа. Потужні морські судна регулярно курсують, перевозячи вантажі вартістю в сотні тисяч доларів. Постійно заходять до порту й інші кораблі. Досвідчені мореплавці не схильні до думки, що судна можуть сісти на мілину через відсутність належних навігаційних умов у Джарилгацькій затоці. Начальник Скадовського морського торгового порту Іван Бокша категоричний: всі кораблі мають сучасне автоматичне устаткування для прокладення й дотримання заданого курсу, тож біда неможлива.

Та все ж теоретично будь-яке судно може наскочити на мілину. Адже в результаті штормів, льодових рухів плавучі навігаційні знаки зміщуються по акваторії. Течії ж змінюють підводні коси, мілини...

... Старий маяк за роки експлуатації настільки «побила» іржа, що він аж світитися став. Тому торік поруч з ним спорудили новий, 24-метровий. Та з кінця минулого року сучасний маяк так і не запрацював — не вистачає коштів на встановлення освітлювального обладнання.

— Обов'язково допоможемо навігаційній дільниці, —запевнив Іван Бокша, — хоча й у нас фінансово-економічне становище не з кращих.

А поки що судна ходять каналом лише завдяки вмінню місцевих лоцманів орієнтуватися на скадовські створні знаки.

Сергій ЗЛЕНКО.

Херсонська область.

На знімках: новий (праворуч) та старий маяки на острові Джарилгач; начальник морпорту Іван Бокша на тлі маяка початку століття.

Фото Федора КОЗАКОВА.

Капітан і його команда були в настрої...

Молодіжна збірна України — молодіжна збірна Вірменії. 8:0 (3:0). Матч відбіркового турніру першості Європи з футболу.

1:0 Ящук, 5, 2:0 Зубов, 16, 3:0 Венглинський, 42, з пенальті, 4:0 Воробей, 61, 5:0 Котов, 71, 6:0 Дранов, 79, 7:0 Зубов, 81, 8:0 Олійник, 88.

Україна: Перхун, Першин, Яксманацький, Балицький, Черняк, Котов, Олійник, Ящук (Дранов, 46), Зубов, Воробей (Омельянович, 73), Венглинський (Платонов, 63).

Вірменія: Азизян, Бадикян, Нариманян, Дохоян, Хачатрян (Меликян, 84), Григорян (Єрзумян, 45), Дженебян, Амирян, Тамоян, Минасян (Х. Хакобян, 58), А. Хакобян.

Попереджено Хачатряна (13).

Арбітр — Г. Ділда; **асистенти** — А. Піпірас, А. Ксівіскас (Литва). Делегат УЄФА М. Тармак (Естонія).

13 жовтня. Київ. Стадіон «Динамо». 13 градусів. 5 000 глядачів.

Після цієї зустрічі турнірна таблиця набула такого вигляду:

	В	Н	П	М	О
УКРАЇНА	2	0	0	9-0	6
Франція	1	0	1	3-2	3
Росія	1	0	1	2-2	3
Вірменія	1	0	1	3-9	3
Ісландія	0	0	2	1-5	0

Торік у подібному відбірковому циклі українська «молодіжка» на цьому самому полі виграла у вірменських одноліток — 7:0. Як бачимо, цього разу було досягнуто ще переконливішого результату. Наша команда і її капітан Геннадій Зубов грала з особливим піднесенням і бажанням.

З перших же хвилин підопічні Віктора Колотова великими силами пішли вперед. І одразу стала помітною їхня перевага в швидкості, функціональній підготовці. Одне слово, команда діяла злагоджено, мов добре відлагоджений механізм. І з відкриттям рахунку не забарилася. Відзначився дебютант — нападник брюссельського «Андерлехта» Олег Ящук, який зблизька ефектно переправив м'яча у ворота після «пострілу» здалека Євгена Котова.

А потім слово взяв Зубов, улюбленець не лише донецьких, а й київських уболівальників), асистентом якого був Ящук. Удар Геннадія був ефектний. До речі, і другу свою результативну атаку капітан завершив красивим ударом. Він обіграв кількох захисників, а потім на паузі — і воротаря.

Індивідуальну майстерність продемонстрував також Олійник. А між цими — сьомим і восьмим — влученнями події розгорталися так: Венглинський реалізував пенальті, призначений за те, що збили Черняка. Воробей забив у високому стрибку, Котов ефектно пробив «щічкою» після флангової передачі. А Дранов вразив ціль потужним ударом, вправно обробивши м'яча.

Особливо у другому таймі перевага українців вражала. Вони буквально розшматували оборону вірменської збірної. Що ж, так тримати, лідере!

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

На знімку: атакує капітан молодіжної збірної України, півзахисник донецького «Шахтаря» Геннадій Зубов.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Новинка

У своїй хаті — своя фарба

Раніше фасадну фарбу буковинці привозили з Польщі, Румунії, Словаччини та Чехії, що обходилося їм у чималу копієчку. Віднедавна Чернівецький хімічний завод почав виробляти її за власними рецептами. І треба визнати, що наша фарба нічим не поступається зарубіжним аналогам. Розмаїта і асортиментна палітра: понад 100 кольорів та відтінків. До того ж, чернівецькі хіміки гарантують стійкість своєї фарби —понад десять років.

Нещодавно підприємство порадувало споживачів ще однією новинкою — фарбою для покриття дахів.

Василь БАБУХ.

Чернівці.

Панелі з пластикової піни

У селищі Горохівка, неподалік від Миколаєва, на повну потужність запрацював перший в Україні завод пінопластових панелей україно-німецької компанії «Термобуд». Колектив лише з восьми працівників на сучасному обладнанні може виготовити за рік матеріалів для 50 тисяч квадратних метрів житла. До слова, вони обходяться багато дешевше, ніж при застосуванні традиційних технологій.

На знімку: майстер формувального цеху Леонід Пуртов.

Фото Олександра КРЕМКА (ДІНАУ).

Голос України

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С.ПРАВДЕНКО

Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А.ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс—224-72-54; ВІДДІЛ РЕКЛАМИ — 441-89-34, 441-89-44; телефакс—449-85-62.

E-mail: sekret@golos.relc.com

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 189420.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Зам. 0311198.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0